

Františkovo slovo

č. 150

Ducha svatého nelze zavřít do klece!

O riziku milosrdenství

Odpuštění, které porazilo Satana

O modlitbě, trpělivosti a naději

Papež František: Neomezovat roli žen pouze na „ženská témata“

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Ducha svatého nelze zavřít do klece!

Bratři a sestry. Díky za svědectví, které tady dnes vydáváte. Děkuji. Prospěje nám všem, budu z něj mít užitek já i všichni!

V první kapitole Skutků apoštolů čteme: „Když s nimi jedl, přikázal jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale čekali na Otcovo zaslíbení: »Vždyť jste přece o tom ode mne slyšeli: Jan křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým za několik málo dní.«“ (Sk 1,4-5).

„Nastal den Letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přižene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali (Sk 2,1-4). Tento text je vzat ze Skutků apoštolů.

Dnes jsme tady jako ve večeradle pod širým nebem, protože nemáme strach. Pod otevřeným nebem a také se srdcem otevřeným příslibu Otce. Jsme zde shromážděni „všichni věřící“. Všichni, kdo vyznávají, že „Ježíš je Pán“. „*Jesus is the Lord*“. Mnozí přišli z různých částí světa a Duch svatý nás shromáždil, aby vytvořil svazky bratrského přátelství, které nás povzbuzují na cestě k jednotě, abychom byli jedno kvůli poslání a ne kvůli tomu, abychom byli bez hnutí! Kvůli poslání, abychom hlásali, že Ježíš je Pán: „*Jesus es el Señor*“, abychom společně hlásali lásku, kterou chová Otec vůči všem svým dětem! Abychom hlásali dobrou zvěst všem národům. Abychom dokázali, že mír je možný. Není však tak snadné dokázat dnešnímu světu, že mír je možný. V Ježíšově jménu však můžeme svým svědectvím prokázat, že mír je možný! Je však možný, pokud jsme v pokoji mezi sebou. Poukážeme-li však na rozdíly, vedeme spolu válku a nemůžeme hlásat pokoj. Mír je možný, pokud vyznáváme, že Ježíš je Pán, a evangelizujeme. Je to možné, třebaže se lišíme. To je zřejmé! Lišíme se, ale přejeme si být smířenou růzností. Ano, nezapomínejme na toto slovo a říkejme ho všem: „smířená různost“. A toto slovo není moje, není moje. Pochází od jednoho luteránského bratra. „Smířená různost.“

Nyní jsme tady, je nás mnoho! Shromáždili jsme se ke společné modlitbě, abychom prosili o seslání Ducha svatého na každého z nás, abychom vyšli do ulic města a světa hlásat vládu Ježíše Krista.

Kniha Skutků praví: „My Partové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a libyjského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky“ (Sk 2,9-11). Mluvit stejným jazykem... naslouchat, chápat – chápat! – že existují rozdíly, ale Duch nám dává chápat poselství Ježíšova zmrtvýchvstání v naší vlastní řeči.

Jsme zde shromážděni, věřící ze 120 zemí světa, abychom slavili svrchované dílo Ducha svatého v církvi, které bylo zahájeno před 50 lety a dalo počátek... této instituci? Nikoli. Této organizaci? Nikoli. Proudů milosti, proudu milosti Katolické charismatické obnovy. Díla, které se zrodilo... jako katolické? Nikoli. Zrodilo se jako ekumenické! Vzniklo jako ekumenické, protože Duch svatý tvoří jednotu a tentýž Duch svatý dal vnuknutí, aby se tak stalo! Je důležité si o tom přečíst v díle kardinála Suenense. Velice důležité!

Příchod Ducha svatého proměňuje lidi, kteří jsou ze strachu uzavření, v odvážné Ježíšovy svědky. Petr, který třikrát zapřel Ježíše, byl naplněn mocí Ducha svatého a hlásá: „Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali“ (Sk 2,36). A toto je vyznání víry každého křesťana! Bůh ustanovil Krista Pána, onoho Ježíše, kterého jste ukřižovali, nebo který byl ukřižován. Souhlasíte s tímto vyznáním víry? (odpovídají: Ano). Je naše, nás všech!

Slovo pak pokračuje: „Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné. Prodávali všechn svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval. – Prodávali, pomáhali chudým, ale bylo tam pár chytráků. Pomysleme na Ananiáše a Safiru. Vždy se takoví najdou. Všichni věřící, většina si pomáhala. – Každý den zůstávali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se všeobecné oblibě. A Pán rozmnožoval den co den počet povolanych ke spáse a církvi“ (Sk 2,44-47). Obec se denně rozrůstala a Duch dával inspiraci. Moc rád přemýšlím o apoštolu Filipovi, když mu anděl říká: „Vstaň a jdi na jih na cestu a najdeš tam proselytu, ministra ekonomie eritrejské či etiopské královny-kandaky.“ (srov. Sk 8,26-27). Byl to proselyta a četl proroka Izaiáše. Filip mu vysvětlil to Slovo, zvěstoval Ježíše a on se obrátil. A jak jeli, přijeli k vodě a on řekl: chci být pokřtěn. Byl to Duch, který pohnul Filipa, aby tam šel, a od počátku je to Duch, který všechny věřící pobízí hlásat Pána.

Dnes jsme se rozhodli se shromáždit tady, na tomto místě – jak řekl pastor Traettino – protože tady, byli během pronásledování mučeni křesťané pro *zábavu* těch, kdo se přišli podívat. Dnes je více mučedníků než včera! Dnes je více mučedníků. Křesťanů. Ti, kdo zabíjejí křesťany, se předtím neptají: „Jsi pravoslavný? Jsi katolík? Jsi evangelík? Jsi luterán? Calvinista?“ Nikoli. „Jsi křesťan?“ a hned jej podříznou. Dnes je více mučedníků než v počátcích. Je to ekumenismus krve. Sjednocuje nás svědectví našich dnešních mučedníků. Na různých místech světa je prolévána krev křesťanů! Jednota křesťanů je dnes naléhavá jako nikdy předtím. Jednota působením Ducha svatého, v modlitbě a pomoci těm nejslabším. Jít společně, pracovat společně. Mít se rádi. Mít se rádi. A společně se snažit vysvětlovat rozdíly, usilovat o shodu a putovat. Pokud bychom zůstali nehnutě stát, nedojdeme shody, to je pravda. Duch totiž chce, abychom putovali.

Padesát let Katolické charismatické obnovy. Proud milosti Ducha svatého! Proč proud milosti? Proč nemá zakladatele, statuta ani řídicí orgány. Evidentně se v tomto proudu objevila mnohá vyjádření, která jsou jistě lidskými díly inspirovanými Duchem, různými charismaty, ale všechna slouží církvi. Proudů nelze klást hráze a Ducha svatého nelze zavřít do klece!

Uplynulo 50 let. V tomto věku začínají ochabovat síly; polovina života. V mé vlasti se říká, že prohlubuje vrásky (neužívá-li se kosmetiky), přibývá šedivých vlasů a začíná se také zapomínat...

Padesát let je životní moment vhodný k zastavení a reflexi. Je to chvíle k reflexi, život je v půli. A řeknu vám: je to chvíle, kdy je třeba jít dál s větší silou, nechat za sebou prach času, který se nakupil, děkovat za to, čeho se nám dostalo, a čelit tomu novému s důvěrou v působení Ducha svatého!

Letnice dávají zrod církvi. Duch svatý, Otcův příslib oznámený Ježíšem Kristem, je Tím, kdo tvoří církev: nevěstu Apokalypsy, jedinou nevěstu – jak řekl pastor Traettino. Pán má *jedinou* nevěstu.

Nejcennější dar, který jsme obdrželi, je křest. A nyní nás Duch vede cestou obrácení, která prochází celým křesťanským světem a představuje další důvod k tomu, aby se Katolická charismatická obnova stala privilegovaným místem cesty k jednotě!

Tento proud milosti je pro celou církev, nejenom pro někoho, a nikdo z nás není „pán“, zatímco všichni ostatní služebníky. Nikoli. Všichni jsme služebníky tohoto proudu milosti. Spolu s touto zkušeností neustále církvi připomínejte moc modlitby chval. Chvála je modlitbou uznání a díkůčinění za nezištnou lásku Boha. Možná se tento způsob modlitby někomu nelíbí, ale je jisté, že plně patří k biblické tradici. Žalmy, a potom David, který tancoval před Archou Úmluvy, pln jásotu... Neupadněme, prosím, jakožto křesťané do komplexu Míkal (srov. 2 Sam 6,16), která se styděla za Davida, když chválil Boha. Jásot, veselí a radost jsou plody téhož působení Ducha svatého! Křesťan buď zakouší ve svém srdci radost anebo něco nefunguje; radost z hlásání dobré zvěsti evangelia.

Ježíš v Nazaretské synagoze četl úryvek z Izaiáše: „Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně“ (Lk 4,18-19; srov. Iz 61,1-2). Radostná zvěst, nezapomínat na to. Radostná zvěst, křesťanská zvěst je stále radostná.

Třetí dokument z Mechelen „Charismatická obnova a služba člověku“, který napsali kardinál Suenens a Dom Helder Camara, je jasný: charismatická obnova je rovněž služba člověku. *Křest v Duchu svatém, chvála, služba člověku*. Tyto tři věci jsou nerozlučně spojeny: křest v Duchu svatém, chvála – modlitba chval – a služba člověka jsou spojeny. Mohu v hloubi chválit, ale nepomáhám-li potřebným, nestačí to. „Nikdo u nich nežil v nouzi“ (Sk 4,34), říká kniha Skutků apoštolů.

Nebudem souzeni za svoji chválu, ale za to, co jsme udělali pro Ježíše. „Pane, kdy jsme to pro tebe udělali? Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali“ (Mt 25,39-40).

Drazí bratři a sestry, přeji vám čas reflexe, upamatování se na počátky, čas na to, abychom nechali za sebou všechno, co jsme přidali z vlastního já, a proměnili to na naslouchání a radostné přijímání moci Ducha svatého, který vane, kam chce!

Děkuji Katolickému společenství komunit a ICCRS za organizaci tohoto Zlatého jubilea, za tuto vigilií. A děkuji každému z dobrovolníků, kteří ji umožnili a z nichž mnozí se nacházejí tady. Když jsem přišel, pozdravil jsem na začátku členy oficiálního týmu, protože vím, že se mnoho napracovali! A nejsou placení! Pracovali mnoho. Většinu tvoří mladí lidé z různých kontinentů! Kéž jim Pán hojně žehná!

Děkuji zejména za to, že žádost, se kterou jsem se na vás před dvěma lety obrátil, abyste totiž udělali ze světové katolické charismatické obnovy jedinou mezinárodní službu, která by sídlila tady, se začala konkretizovat v Konstitucích této nové jedinečné služby. Je to první krok, po kterém budou následovat další. Avšak jednota, která je dílem Ducha svatého, bude brzo realitou. „Všechno tvořím nové“ – říká Pán (Zj 21,5).

Děkuji, Katolická charismatická obnova za to, co jsi dala církvi v těchto padesáti letech! Církev spoléhá na vás, na vaši věrnost Slovu, na vaši ochotu ke službě a svědectví životů proměněných Duchem svatým!

Sdílet se všemi v církvi křest v Duchu svatém, bez ustání chválit Pána, společně putovat s křesťany jiných církví a církevních společenství v modlitbě a pomáhat těm, co jsou v nouzi. Služba těm nejchudším a nemocným – to je to, co církev a papež očekává od vás, Katolická charismatická obnova, od vás všech, všech, kteří jste vstoupili do tohoto proudu milosti.

Kázání z Domu sv. Marty

5.6.2017

O riziku milosrdenství

Vatikán. Skutky milosrdenství nemají být almužnou kvůli ulehčení svědomí, nýbrž výrazem účasti na soužení druhých i za cenu vlastního rizika a nepohodlí – kázal Svatý otec při mši v kapli Domu sv. Marty v den liturgické památky svatého mučedníka Bonifáce, apoštola Německa.

Papež František si vzal za podnět první čtení z knihy Tobiáš (1,3; 2,1a-8) o životě deportovaných židů v Asýrii. Jeden z nich, spravedlivý Tobiáš, tajně pohřbívá svého krajana, přičemž riskuje svůj život, zakouší hluboký zármutek, ale i posměch okolí. Odtud pak odvíjí svoji reflexi nad 14 skutky tělesného a duchovního milosrdenství. „Prokazovat tyto skutky – vysvětloval papež – neznamena jenom rozdělit se o to, co mám, ale také soucítit.“

„To znamená trpět s trpícím. Skutek milosrdenství se neproказuje kvůli ulehčení vlastního svědomí, abych se vykonáním dobrého skutku uklidnil a sňal ze sebe nějakou tíhu. Nikoli. Je také výrazem sdílení bolesti toho druhého. Rozdělit se a soucítit – to obojí jde ruku v ruce. Milosrdný je ten, kdo dovede sdílet a mít soucit s problémy druhých. Odtud plyne otázka: umím se rozdělit? Jsem štědrý? Štědrá? A když vidím, že někdo trpí nebo má těžkosti, sužuje mne to také? Umím se vcítit do druhých? Do situace utrpení?“

Židům, kteří byli deportováni do Asýrie, bylo zakazováno pohřbívat vlastní mrtvé. Sami za to mohli být usmrceni. Tobiáš však riskoval. „Prokazovat skutky milosrdenství – vyvozoval dále papež – znamená nejenom dělit se a soucítit, nýbrž také riskovat.“

„Častokrát se riskuje. Pomysleme na Řím. Kolik lidí tady za války riskovalo, počínaje Piem XII. při ukrývání židů, aby nebyli zabiti či deportováni. Riskovali kůži. Zachraňování životů těchto lidí byl skutek milosrdenství. Bylo to riziko.“

Potom papež poukázal ještě na další dva aspekty. „Kdo proказuje skutky milosrdenství – řekl – může za to sklidit posměch druhých, jako se to stalo Tobiášovi, protože si prý počínal nerozumně, místo aby zachoval klid. A potom je tu druhý aspekt, totiž nepohodlí.

„Prokazovat skutky milosrdenství je nepohodlné. Napadne mne např. že půjdu navštívit nemocného přítele, ale nechce se mi, protože bych si raději odpočal nebo se díval v poklidu na televizi. Prokazování skutků milosrdenství vždycky přináší nepohodlí. Obtěžují. Pán však kvůli nám snášel nepohodlí. Šel na kříž, aby nám daroval milosrdenství.“

„Prokazovat milosrdenství - zdůraznil dále papež - dovede ten, kdo byl předtím sám zahrnut milosrdenstvím a kterému prokázal milosrdenství Pán. Pokud takové skutky děláme, pak proto, že se nad námi smíloval Pán. A pomysleme na svoje hříchy a pochybení a na to, jak nám Pán všechno odpustil. Odpustil nám všechno, prokázal nám milosrdenství. Jednejme stejně se svými bratry. Právě skutky milosrdenství nás připravují o sobectví a umožňují nám napodobovat Ježíše“ – končil papež František dnešní ranní kázání v kapli Domu sv. Marty.

8.6.2017

Odpuštění, které porazilo Satana

Itálie. „Přeji si, aby beatifikační kauza nabrala rychlý spád“, vyslovil se pro dnešní vydání listu *Avvenire* (8.6.2017) biskup komské diecéze Oscar Cantoni. Tamní společenství si v těchto dnech připomenulo sestru Marii Lauru Mainettiovou (foto), řeholnice z Kongregace Dcer kříže, která byla zavražděna 6. června 2000 v osmitisícovém městě Chiavenna. Pachatelkami zločinu byly tři dospívající dívky, které se rozhodly řeholnici obětovat Satanovi. Jedna z nich ji vylákala do odlehlého parku pod záminkou, že ji žádá o pomoc při nechtěném těhotenství v důsledku znásilnění.

Řeholnice, která zasvětila celý život výchově a vzdělávání mladých lidí na různých místech Itálie, neváhala a opustila ve večerních hodinách klášter, jen aby zabránila případnému potratu. Dívky jí v parku zasadily řadu bodných ran, zatímco sestra prosila Boha o odpuštění jejich činu. Tato milosrdná slova děvčata dezorientovala a vryla se jim do paměti natolik, že o nich posléze mluvila ihned v počátku vyšetřování. Jistě jim také pomohla k tomu, aby po odpykání osmiletého, resp. dvanáctiletého trestu odnětí svobody, opětovně našly smysl života a dnes mohly v různých církevních komunitách odčiňovat spáchané zlo službou těm nejposlednějším.

Pro městečko Chiavenna nicméně vražda místní řeholnice i po sedmnácti letech zůstává nezacelenou ranou a bolestí, kterou je nutné zpracovat. „Snažíme se o to počínaje spiritualitou této řeholnice, jejími nenápadnými gesty lásky. Její smrt byla mučednictvím, protože žila skutečně svatě“, uvedl pro italský deník arcikněz chiavennského chrámu sv.

Vavřince, mons. Andrea Caelli. Na místě vraždy připomíná sestru Mainettiovou žulový kříž s nápisem: „Odumře-li pšeničné zrno, vydá hojný užitek“, u kterého se každého šestého dne v měsíci scházejí desítky lidí k modlitbě růžence. Mnozí věřící se také účastnili úterní zádušní mše, po které vystoupila s. Francesca Consolini, postulátorka beatifikační kauzy, zahájené v roce 2005.

O modlitbě, trpělivosti a naději

Vatikán. V nejtěžších chvílích smutku a bolesti, tváří v tvář urážkám je nutné volit cestu modlitby, trpělivosti a naděje v Boha, aniž bychom podlehli klamům marnivosti, kázal dnes papež František při ranní mši v Domě sv. Marty.

Nedejme se omámit krásou marnivého make-upu, nýbrž povolme, aby do našeho srdce vstoupila radost, pocházející od Boha, a chvalme Pána za spásu, kterou nám udílí. Petrův nástupce se zamýšlel nad prvním čtením z knihy Tobiáš (*Tob 11,5-17*) a zaměřil se přitom zejména na „zcela normální příběhy“ – jak řekl – jednoho tchána a jeho snachy, tedy Tobiho, Tobiášova otce, který oslepl, a Sáry, Tobiášovy manželky, obviňované ze smrti sedmi ženichů. Na tomto místě je patrné, jak Pán vede příběhy lidských životů, včetně těch našich, vysvětloval. Tobi a Sára si totiž prošli nelehkými i krásnými momenty, jak to v životě bývá. Tobi byl pronásledován a vysmíván, manželka mu mnohé vytýkala, ačkoli to nebyla zlá žena, naopak během jeho slepoty pracovala, aby vydělala na živobytí. Také Sáru zahrnovali urážkami, čímž velmi trpěla. Oba dva v těch chvílích viděli vše černě a raději si přáli zemřít.

"Všichni jsme prodělali těžké a náročné chvíle – možná nikoli v takové míře, ale dobře víme, co člověk cítí, když na něj doléhá temnota, těžkost a bolest. Sára však pomyslí na to, že by oběšením zarmoutila rodiče, a proto se raději usebere k modlitbě. Tobiáš přijímá svůj nelehký život a dlouze se modlí. Právě modlitba je postoj, který nás zachrání ve chvíli nesnáze. Vyžaduje trpělivost – kterou oni dva měli, protože trpělivě snášejí svou bolest. A dále naději, že nás Bůh vyslechne a dá oněm špatným chvílím pomínout. V momentech malého či velkého smutku a temnoty se modleme, budme trpěliví, mějme naději. Nezapomínejte na to."

V Sárině a Tobiho životním příběhu nastávají také krásné chvíle, pokračoval papež. Zdůraznil ale, že nejde o románový happy end.

"Pán po zkoušce projevuje svou blízkost a přináší jim záchranu. Nastávají pro ně chvíle ryzí krásy, krásy duše, nikoli umělé krásy plné líčidel a ohňostrojí. Co ti dva v oné chvíli činí? Vzdávají Bohu díky, otevírají srdce v modlitbě díkůvzdání."

Svatý otec proto vyzval k otázce, zda jsme v různých životních úsecích schopni rozlišit, co se děje v naší duši, a pochopit, že nelehké momenty tvoří kříž, který je nutné nést v modlitbě, s trpělivostí a přinejmenším trochou naděje. Varoval před pokušením marnivosti, protože Pán je stále po našem boku, pokud se k Němu obrátíme v modlitbě a děkujeme za darovanou radost. Díky tomuto rozlišování Sára pochopila, že se nemá oběsit, Tobi si zase všimnul, že má od Pána s modlitbou a nadějí očekávat záchranu. V závěru papež věřící vybídl, aby si ještě jednou přečetli knihu Tobiáš.

"Když si o nadcházejícím víkendu budeme tuto knihu číst, prosme o milost, abychom uměli rozlišovat, co se děje v těžkých životních chvílích a jak jít dál, a co se děje v krásných chvílích a jak se nedat oklamat marnivostí."

Papež František: Neomezovat roli žen pouze na „ženská témata“

Vatikán. Role ženy jako vychovatelky k univerzálnímu bratrství je dnes bohužel zamlžena a často není uznávána – řekl papež František v promluvě k členům Papežské rady pro

mezináboženský dialog. Na jejím dnes zakončeném plenárním zasedání se diskutovalo právě na toto téma. Papež se zastavil u trojice jeho aspektů – docenění role ženy, výchovy k bratrství a dialogu.

Kde mají ženy možnost předávat v plnosti své dary celé komunitě, společnost se mění v pozitivním smyslu. Větší přítomnost žen ve všech sférách sociálního ekonomického a politického života je blahodárná na místní, národní, mezinárodní i církevní úrovni, konstatoval Svatý otec.

„Ženy mají plné právo vstupovat aktivně do všech oblastí a tam, kde je to nutné, je třeba jejich právo potvrzovat a chránit také legislativními nástroji. Jde o to, aby se rozšířil prostor pro výraznější zastoupení žen.“

Papež připomíná, že v mnoha oblastech vykonávají ženy své každodenní povolání s nasazením a často až heroickou odvahou. Kompetence dokáží spojovat se svojí zkušeností mateřství a výchovy. Právě v oblasti výchovy a vzdělání je role žen nedocenitelná.

„Ženy, díky svému vnitřnímu spojení s tajemství života, mohou učinit mnohé pro šíření ducha bratrství, ve své péči o zachování života a přesvědčení, že láska je jedinou silou, která může učinit svět obyvatelným pro všechny.“

Právě ženy často doprovázejí nejslabší členy rodiny i společnosti, oběti konfliktů i každodenních obtíží a ze své přirozenosti jsou schopné překonávat kulturu odpisu, dodal František. Pro mezináboženský dialog pak je důležitá jejich schopnost v úctě navazovat přátelské vztahy:

„Ženy jsou, často více než muži, zapojeni do „dialogu života“ v mezináboženském rámci a tak přispívají k lepšímu porozumění úkolům, které před nás staví multikulturní společnost. Ženy se však mohou také plně angažovat na úrovni náboženské zkušenosti a na teologické úrovni. Mnoho žen je dobře připraveno pro setkání v rámci mezináboženského dialogu na nejvyšší úrovni – nejen za katolickou stranu. Znamená to, že přínos žen nemá být omezen na „ženská“ témata nebo pouze na setkání mezi ženami. Dialog je cestou, kterou musejí ženy a muži kráčet společně.“

řekl papež František. Na závěr audience pro členy Papežské rady pro mezináboženský dialog ještě připomněl, že mezi charakteristické ženské rysy patří schopnost naslouchat, přijímat a otevřeně přistupovat k druhým, což jsou kvality pro dialog obzvláště významné.